

ΤΟ ΣΟΥΝΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ¹

«Όταν ἐπλησίασα τὸ ποτῆρι εἰς τὸ στόμα μου ἠσθάνθην τὴν πρώτην εὐχάριστον προσδοκίαν, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς μας. Γλυκὺ καὶ δροσερὸ νερὸ εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἶνε τὸ ἡμισυ τοῦ ὄλου τῶν τέρψεων, τὰς ὁποίας δύναται κανεὶς νὰ ὄνειρευθῆ. Καὶ δὲν ἐπλανήθην. Εἶχεν ὄλην τὴν δροσερότητα, τὴν ἐλαφρότητα, τὴν γευστικότητα καὶ τὴν γλυκύτητα τοῦ Λόζερ Γιάνος, ὡς δὲ ἐξηκριβωσα ἐπαπειλημένως καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτός, εἶχε καὶ ὅλας τὰς παρακολούθους αὐτοῦ ιδιότητας.

Καὶ πετῶν τὸ ποτῆρι μεθ' ὄλου τοῦ περιεχομένου « ἀπὸ ποιά σπετζαρία τὸ ἀγόρασες, μωρέ: » εἶπον εἰς τὸν ὑπηρετὴν.

Ἡσύχασε, Ἀνδρέα, μοὶ εἶπεν αὐστηρῶς ὁ Γεώργιος. Δὲν γύνουν ἔτσι τὸ νερό. Δὲν εἴμεθα στὰ σπιτία μας. Οὔτε κοντὰ εἶναι τὸ πηγᾶδι, οὔτε εὐκολο νὰ προσθάνωνται τόσο ἄνθρωποι καὶ τόσα σκυλιὰ. Θὰ τὸ συνειθίσῃς καὶ θὰ σ' ἀρέσῃ.

— Δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ περιμεῖνω νὰ τὸ συνειθίσω.

— Πιὲ ὡς τόσο νὰ ξεδιψᾷσης.

Καὶ ἐπιὸν πράγματι καὶ ὅσον ἔπινον τόσον ἐφλογίζετο ὁ πανάθλιος στόμαχός μου, τὸν ὁποῖον ἦτο γεγραμμένον ἄνωθεν νὰ πληρώσω τὴν ἐσπέραν αὐτὴν διὰ γλωριούχου νάτρου, ὑφ' ὅλας τὰς χημικὰς ἐνώσεις του.

Ἐδέησε νὰ κατακλιθῶ περὶ ὄραν θῆν τῆς ἐσπέρας, ἀφοῦ παρετήρησα δυσπίστως τὸ καρδόπανον τῆς κλίνης μου, ὄλον κατάβροχον, ἀναμμένων ἀφεύκτως ὀξείαν ἀρθρίτιδα.

— Δὲν ντρέπεσαι, μοῦ λέγουν, καλοκαῖρι ποῖος τὰ φιλολογαί: αὐτὰ :

Καὶ εἶχον δίκαιον. Ἄλλος ἦτο ὁ κίνδυνος καὶ ἄλλα μοῦ ἐμαγεύερε τὸ μούσκευμα τοῦ καρδοπάνου, τὰ ὁποῖα οὔτε εἶχον ὑποπτευθῆ, ἐνεκα τῆς οἰκτρᾶς ἀνεπαρκείας τῶν γνώσεών μου εἰς τὴν φυσικὴν.

Κατ' ἀρχὰς μοῦ ἀπεμάκρυνε τὸν ὕπνον ἡ ἀχλίνωτος φλυαρία τῶν συντρόφων μου· θέμα αὐτῆς, ὡς δὲν ἀμφιβέλλω ὅτι τὸ μαντεύετε, τὸ κυνήγι καὶ οἱ σκυλοὶ των.

Ἡμπορεῖ νὰ ψυχορραγῆ ἐκ τῆς κοπώσεως ὁ κυνηγός, νὰ ἐπανεῖθῃ συρόμενος, νὰ τοῦ κόπτεται ἡ φωνὴ ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως: εἶναι ἐν τούτοις ἔτοιμος νὰ σοῦ δώσῃ, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ τὴν ζητήσῃς, λεπτομερῆ λογοδοσίαν τῆς ἡμέρας ὅλης, πῶς ἐκεῖ ἐτακίσθηκε ἐπειδὴ ἐμαγκώθηκε τὸ στιβάδι: του σὲ δυὸ βράχους σὰν ζουράφια, πῶς τοῦ πετάχθηκε ἓνας λαγός, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ποδάρια του, μὰ ἀναθε τὸ τοιγάρω ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ, κ' εἶχε κρεμασμένο τὸ τουφέκι: καὶ ὅσο νὰ τὸ ξεκρεμάσῃ καὶ νὰ τὸν βάλῃ στὴ μίρα ἐσκιαξέ καὶ τὸν ἔχασε ἀτουφέκιστο, ποῦ τοῦσθε νὰ σπάσῃ τὸ τουφέκι του στὰ δυό. Πῶς ἐσήκωσε τριάντα πουλιὰ, ἀλλὰ τὰ ἐμανκάρισε ὅλα, γιατί δὲν ἔκοβε τὸ μπαρουτί:, σωστὴ κοπριά, καὶ μόνο μὲ καμμιά δεκαριά φουσέκια ποῦ

εἶχε μὲ πολὺ κοφτὰ τὰ σκάγια, κατὶ ἕκαμε. Ἦτανε βλέπεις κ' αὐτὴ ἡ βρωμονοτιά, αὐτὸς ὁ κατουρλόκαϊρος, λάσπη τὸ τουφέκι ἀπὸ τὴν πρώτη τουφεκιά . . . καὶ ἐξκαλοουθητικῶς ἐπ' ἄπειρον.

Καὶ τὰ ψεύδη; Τί τὰ κάμνετε τὰ ψεύδη; Αὐτὸ δὲ εἶναι ἄλλη ἱστορία. Δύναται ὁ κυνηγός νὰ εἶναι ὁ φιλαληθέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ποτὲ ἐπὶ ἄλλου ἀντικειμένου νὰ μὴ ἦλθε εἰς τὴν παραμικρὰν ψυχρότητα πρὸς τὴν ἀλήθειαν: προκειμένου ὅμως περὶ τῶν κυνηγετικῶν ἄθλων του θὰ αἰσθανθῆ ἀληθεῖς τύψεις συνειδήσεως, ἂν δὲν ἐξεύρη καὶ δὲν σᾶς γεμίσῃ τὴν κεφαλὴν μὲ τὰ τερατωδέστερα ψεύδη.

Ἄλλὰ τὸ κομικώτερον εἶναι τὰ περὶ τῶν σκύλων των ἐγκώμια. Ἐκάστου κυνηγοῦ ὁ σκύλος «εἶναι σκυλι: ποῦ δὲν ἔγεινε ὡς τώρα τὸ ὄμοιο». Ὅμοιά-ζουν κατὰ τοῦτο τὰς μητέρας. Ὁ Τοτός τῆς δεκαετῆς βλακιδίσκος, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀπηλπίσθη ἤδη ὁ δημοδιδάσκαλος, ὅτι θὰ διακρίνῃ ποτὲ τὰ εικοσιτέσσαρα γράμματα, ἐξηγεῖ ἐκ τοῦ προχαίρου, ἔτσι σὰν παραμῦθι τὸν Ὅμηρον καὶ τῆς ἄλλης ὁ Τάκης τῆς, δεκαπενταετῆς ἡλίθιος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πολὺ ἀκούει θὰ μένῃ ἀκλόνητος εἰς τὰς πεποιθήσεις του, ὅτι δυὸ καὶ δυὸ κάμνουν ἕξ, ἐκπλήττει τὸν καθηγητὴν μὲ τὰς προόδους του εἰς τὴν Ἀλγεβραν, «τόσο, ὅπου λαχταρεῖ ἡ μητρικὴ καρδιά τῆς ἀπὸ τρομάρα, μὲ αὐτὴ τὴν πρόωρη διανοητικὴ ἀνάπτυξι: τοῦ μικροῦ τῆς».

Ὅμοια κατεδικάσθη νὰ ἀκούω τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην, ἀπὸ τὴν σκυλικὴν φιλοσοφίαν τῶν συντρόφων μου, μὲ ὅλας τὰς διαμαρτυρίας μου, ὅτι εἶμαι συντετριμμένος ἐκ τῆς κοπώσεως, ὅτι ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην ὕπνου.

— Σοῦ εἶναι μιὰ σκύλα αὐτὴ ἡ Φλόξ, ἀληθινὴ φλόγα, ψάχνει κορδέλλα τὸ βουνό, ζιγκ-ζάγκ, καὶ μιὰ φέρμα! Ἀπὸ ἑκατὸ βήματα τὸ παίρνει μυρουδιὰ τὸ πουλί, καὶ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά.

— Ὁμορρῆ φέρμα νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλιά, σὰ γάτα. Φέρμα ἔχει ὁ Τοννέρ. Ἀγαλμα σωστό, ἀκίνητο, μὲ τὰ μάτια κερρωμένα καὶ τὸ δεξιὸ μπροστινὸ πόδι σηκωμένο.

— Ποιὸ ὠραία φέρμα εἶναι μὲ τὸ πισινὸ πόδι: σηκωμένο κατὰ πίσω, ἀκίνητο, σὰν τὴ γῆνα ὅταν ἀνακλαδίζεται, ὅπως ὁ δικός μου ὁ Κάστωρ.

Ἄλλὰ τὸν ὠραιότερον πανηγυρικὸν ἕκαμεν ὁ Γεώργιος διὰ τὸν Οὐσκῶκ, ἀπεθυσμόμενος ἰδίως εἰς ἐμέ. Μὲ ὄλην τὴν κάρωσιν, ἡ ὁποία μὲ κατελάμβανε, προσεπάθησα νὰ ἀκούσω τὰ προτερήματά του, ἀφοῦ ἐγὼ θὰ εἶχα αὐριον τὴν τιμὴν νὰ κυνηγήσω μαζὺ του.

Νὰ τὸν ἰδῆς, Ἀνδρέα, ψάξιμο πάντα ἐμπρὸς στὰ πόδια σου, χωρὶς νὰ τρέχῃ νὰ σὲ κουράξῃ: νὰ τὸν ἰδῆς μυρουδιὰ. Μῦτη δὲ βάζει: κάτου σὰν μερικὰ σκυλιὰ, ποῦ νομίζει πῶς θέλουν νὰ ὀργώσουν τὰ χωράφια μὲ τὰ βουθούνια τους, καὶ νὰ σκίσουν τὴ μῦτη τους στὰ δυό. Ἐτσι δὲ ἐξηγεῖται πῶς μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἔχουν διπλὰς μῦτας.

Αὐριο μιλοῦμε, τοῦ ἀπῆλπησε μετ' ὀργῆς ὁ Κίμων, κατὰ τοῦ ὁποῖου ἀπηυθύνετο αὐτὸς ὁ πλάγιος διαξίφισμός, διότι ὁ σκύλος του ὁ Τοννέρ εἶχε αὐτὸ τὸ χάρισμα τῆς διπλῆς μῦτης.

Ἄλλ' ὁ Γεώργιος ἐξηκολούθησεν ἀπαράχως. «Τὴ

¹ Ἴδε σελ. 230.

μύτη ψηλά στον αέρα. Καί ἄμα νοιώσῃ τὸ ὀρτύκι χύνεται σὰ βέλος καὶ καρφόνεται ἀκίνητος στὴ φέρμα. Καί τὸ ὠραιότερο ποῦ δὲ γελιέται αὐτὸς μὲ ψευτικάς φέρμας γιὰ μικρόπουλα. Αὐτὸ εἶναι φοβερὸ ἐλάττωμα. Νὰ φερμαρῇ τὸ σκυλί σου, νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά σου καὶ νὰ σοῦ πετιέται ἀπὸ τὸ θάμνο ἐξαφνα, ἓνα τρυποκάρυδο ἢ ἓνας κοκκινολαίμας. Τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ἄμα δὲν εἶναι ὀρτύκι, κάθε ἄλλη μυρουδιά ὁ Οὐσκῶκ τὴν προσπερνᾷ ἀτάραχος. Ἄλλὰ τὸ ἀπορτάρισμά του; Ἐκεῖ θὰ τὸν θαυμάσῃς. Ἄνδρέα. Πιάνει τὸ σκοτωμένο πουλί, ἀπαλά ἀπαλά, μὲ τὰ χεῖλη, ἀπὸ τὰ φτερά· τόσο ἀπαλά, ποῦ οὔτε τὸ σαλιόνει καὶ καμαρωτά, σοῦ τὸ φέρνει μπροστά σου, ἀργὰ ἀργὰ, σηκώνοντας τὰ πόδια καμπυλωτὰ σὰν περήφανο ἄλογο.

Καί ἐξηκολούθει ὁ πανηγυρικός, ἐνῶ τοῦ Μορφέως ἡ κυριαρχία ἐξετείνετο ἐπὶ τῶν βλεφάρων μου καὶ τῆς διανοίας μου. Ἐν τούτοις ἐνόμισα, ὅτι ἤκουσα τὸν ἐξῆς ἐπίλογον.

«Καί τὸ σπουδαιότερο ἀπὸ ὅλα, ὅπου δὲν φοβᾶται τὰ μεταλλεῖα. Τὰ σκυλιὰ ποῦ πιάνουν τὰ μέταλλα εἶναι ἄχρηστα εἰς τὸ Σούνιον».

Ἐνόμισα ὅτι παρήκουσα. Πῶς, οἱ σκύλοι αὐτῶν τῶν κυρίων εἶνε τόσο σοφοί, ὥστε ἀσχολοῦνται καὶ εἰς τὴν μεταλλουργίαν; καὶ εἶναι τοιοῦτος ὁ ἐπιστημονικός ζήλος των, ὥστε νὰ ἀρίνουν τὸ κυνήγι ἐπιδιδόμενοι εἰς μεταλλομαστεύσεις; Καὶ θεωροῦν ἐλάττωμα τὴν εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ἐπίδοσιν τῶν σκύλων των;

Βεβαίως ὁ Γεωργίος δὲν εἶπε τοιαύτας ἀνοησίας. Ἀρχὴ ὀπτασίας θὰ ἦναι. Μὲ καταλαμβάνει φαίνεται ὁ ὕπνος, καὶ οἱ ὄνειροι συγγέουν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου μεταλλουργεῖα καὶ σκύλους.

Ἄλλοίμονον! Ἡ αὔριον θὰ μὲ ἐδίδασκεν, ὅτι δὲν ἦτο ὄνειρον καὶ ὅτι ἀντιθέτως πρὸς τὰς διαθεβαιώσεις τοῦ κυρίου του ἡ ἑλληνικὴ ἔταιρία τῶν Μεταλλουργείων τοῦ Λαυρίου, ἐπέπρωτο νὰ ἐπιδράσῃ ἰσχυρῶς ἐνεκα τοῦ Οὐσκῶκ ἐπὶ τῶν τυχῶν μου καὶ νὰ περιπλῆξῃ τὰς δεινὰς περαπετείας μου.

Διὰ λόγους, τῶν ὁποίων εἶναι περιττὴ ἡ μνεία, ἐνῶ ἤδη ἐνόμιζον ὅτι ὁ ὕπνος θὰ ναρκώσῃ τὰ δεινὰ μου, ἐδέησε νὰ ἐξέλθω τῆς σκηνῆς κατεπειγόντως.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐράνην παράξενον εἰς τοὺς σκύλους, οἱ ὅποιοι σιωπηρῶς μοῦ ἔδωσαν προπεμπτήριον, ἐπιτρέψαντες τὴν ἐξοδον.

Ἄλλ' ὅταν ἐχρειάσθῃ νὰ ἐπιστρέψω: Οἴμοι! ἐνῶ ἀπείγον εἰκοσι βήματα τῆς σκηνῆς, καὶ οἱ ὀκτώ ἐξορμοῦν ἐναντίον μου μὲ φοικτὰς ὑλακὰς. Ἐνθυμήθην τότε τὸν Αὐγουστον Μπουσέ, λέγοντα, ὅτι ὁ σκύλος εἶναι ὁ φίλος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ἄφωνος. Ἐνδεχόμενον ἄλλὰ εἶναι πολὺ φωνακλῆς ἐχθρός, τὸ ὅποιον ἐλησμόνησε νὰ προσθήσῃ.

Ἦδη προχωροῦν τὸ πρῶτον κατὰ μέτωπον ἐν πυκνῇ φάλαγγι· ἄλλ' αὐτοστιγμὴ ἀναπτύσσονται εἰς ἀεροβολιστικὴν τάξιν καὶ ἐνεργοῦν στρατηγικώτατα κυκλικὴν κίνησιν περιζώσεως, ἥτις ἀμέσως μοῦ ἀνέμνησε τὸν μέγαν σιδηροῦν κλοῖον, δι' οὗ αἱ γερμανικὰ στρατιὰ περιέλεισκαν ἐν ἔτει 1870 Ναπολέοντα τὸν Γ'.

Δειδὸν ἀμέσως, ἐν τῇ ὀξύτητι τῆς ἀντιλή-

ψεως, ἥτις μὲ χαρακτηρίζει, ὅτι μετ' ὀλίγον ἡ ἱστορία θὰ εἶχε νὰ ἀναγραφῇ εἰς βάρους μου δεῦτερον Σεδάν, καὶ ἔρρηξα κραυγὰς διατόρους. Αἱ κραυγαὶ μου, αἱ ὑλακαὶ τῶν σκύλων, ἀρύπνισαν ὅλους τοὺς σκυλικοὺς ὀμίλους τῶν λοιπῶν κυνηγετικῶν σταθμῶν, καὶ κυματοειδῶς, καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἐφ' ὅσον ἐφθανεν ἡ ἀκούη, ἡ νύξ δὲν ἀντελάλει, εἰμὴ ἀτελευτήτους ὑλακὰς, κατὰ τὴν ἀκαριαίαν ταύτην πολεμικὴν ἔγερσιν τῶν σκύλων. Τέλος κατέφθασαν οἱ φίλοι μου ἀρυπνισθέντες, καὶ διανεμόντες ἀφειδῶς λακτίσματα, ἠδυνήθησαν νὰ μὲ ἐπαναγάγῃσι κακῶς ἔχοντα εἰς τὴν σκηνὴν. Τὰς λοιπὰς ἐξόδους, καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγαι, κατὰ συμβουλήν τοῦ Γεωργίου, ἐπεχειροῦν σύρων μαζύ μου διὰ τῆς ἀλύσου τὸν Οὐσκῶκ. Ὡ τοῦ θαύματος! Οὐδεὶς ἐκ τῶν συναδέλφων του μὲς ἠνόηλει κατὰ τὴν ἐπάνοδον. Ἡ συνοδεία του μοῦ ἐχρησίμευεν, ὡς ἀσφαλὲς προπεμπτήριον.

Θὰ νομίσετε ἴσως ὅτι ὑπῆρξαν καὶ στιγμαί, καθ' ἃς ἐκλείετα τοὺς ὀφθαλμούς. Οἰκτρά, παχυλὴ, ἀξιοθρήνητος πλάνη. Ἐνόμιζα ὅτι σατανικὸν ἀόρατον στόμα ἐρύσα εἰς τοὺς πόδας μου, εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὸ στήθος, εἰς τὸ πρόσωπον, πνοὴν καυστικῆς φλογὸς ἀφόρητον, ἐν τῇ ἀφράστῳ ὀδύνῃ, τὴν ὁποίαν ἐγκαθίδρυσεν ἐπὶ τοῦ δέρματός μου, κατὰ παραπλήσιον πρὸς συναπισμοὺς Ῥιγκολό, τοὺς ὁποίους ἐν ἀτμῶδει καταστάσει σὰς κολλοῦν διὰ φουσητήρος. Καὶ οἱ ὄνυχές μου ὄργωναν τὰς σάρκας μου, ὡς οἱ ὄνυες τὰ στέφνα τῆς γῆς.

— Τί εἶναι αὐτὴ ἡ φαγούρα ποῦ μὲ καίει; θὰ τρελλαθῶ, ἐφώνηξα.

— Δὲν καταλαβαίνεις, κακομοῖρη, μοῦ ἀπήνητησε μία φωνή, εἶναι σκνίπαις. Τὰ ἤξευρα ἐγὼ αὐτά, καὶ ἐπῆρα μαζὶ μου σκόνη στὴ βαλίτζα, μὰ ἔγινε σὰν ἀλοιφὴ ἀπὸ τὸ μούσκεμα καὶ δὲν ἀνάθει.

— Ἦναψα κηρίον, διότι μὲ ἔφερεν εἰς παραφροσύνην τὸ σκότος, καὶ τὰ εἶδον τὰ μικροσκοπικὰ θηρία, ἀποτελοῦντα νέφη, κατὰ μυριάδας περιπτάμενα καὶ ἐπικαθήμενα τῆς λείας των. Εἶχον ἀκούσει τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ ἐνορίᾳ μου σοφὸν καθηγητὴν τῆς θεολογικῆς Σχολῆς βεβαιοῦντα καὶ ἀναπτύσσοντα, ὅτι πάντα τὰ ὄντα, ζωικὰ καὶ μὴ, ἐνόργανα ἢ ἀνόργανα, ἐδημιούργησεν ὁ Πανάγαθος, ὅπως δουλεύσει τὸ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν πλάσμα αὐτοῦ, τὸν ἄνθρωπον. Ἄγ! Πανάγαθε, εἶπα, δὲν ἦταν τρόπος νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς δι' αὐτὴν τούλαχιστον τὴν μαρτυρικὴν νύκτα, τῶν πολυτίμων ἐκδουλεύσεων τῆς σκνίπαις;

Ἄλλὰ ἡ μουσικὴ τῶν σκύλων: Τί τὴν κάμνετε πάλιν αὐτὴν τὴν μουσικὴν; Ἡ θὰ βέγγουν κατὰ τρόπον ἐνθυμίζοντα τὰς ἐκ θαλασσίας κόγχης τρομπορίνας τῶν ἀλιέων, ἢ θὰ ἀκούης ἐκεῖνο τὸ διαρκὲς πλατάγισμα τῶν γλωσσῶν των, τὸ ὅποιον περισσότερον μὲ ὄθει εἰς παραφροσύνην. Τί καλλωπιστικὴ μονομανία, Θεέ μου, εἶναι αὐτὴ, ἡ ὁποία καταλαμβάνει τοὺς σκύλους, νὰ πλύνουν διὰ τῆς γλώσσης τὸ σῶμά των, καθ' ὅλην τὴν νύκτα;

Ἄλλ' ἡ μουσικὴ των αὐτὴ ἔσχε καὶ ποικιλώδεις. Ἀκούω αἴφνης κάτω τῆς κλίνης μου παράδοξον κλαυθμηρὰν ὑλακὴν, κλαῦ, κλαῦ, κλαῦ.

Τὸν ἀκούεις, μὴ ψιθυρίζει ὁ Γεώργιος εὐφροσύνως, εἶναι ὁ Οὐσκῶκ, κυνηγᾷ λαγὸ.

— Τί λέει; Λαγὸ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι;

— 'Ονειρεύεται καλέ· βλέπει πῶς ἔβγαλε λαγὸ καὶ τὸν κυνηγᾷ.

— Θὰ ἔχει βγάλει βέβαια πολλοὺς ὡς τώρα, τῷ εἶπον σφίγγων τοὺς ὀδόντας καὶ συνέχων τὴν λύσαν μου.

— "Οχι· κανένα ποτέ. 'Ακόμα δὲν ἐκυνήγησε λαγὸ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει νὰ κάνει. Θὰ ἔχει βγάλει λαγούς κανέναν ἀπὸ τοὺς προγόνους του. Αὐτὰ τὰ ἔνστικτα μεταβιβάζονται, ξέρεις, διὰ τῆς κληρονομικότητος. Εἶναι ὁ ἀτταβισμός, ἐκατάλαθος.

— Δὲν ἐκατάλαθα τίποτε ἄλλο, παρὰ ὅτι μὴ ἔρχεται νὰ ἀρπάξω τὸ τουφέκι, νὰ ἀρτίσω τὸ κυνήγι ἀπὸ τοὺς σκύλους σας, καὶ νὰ τελειώσω σὲ σᾶς.

'Εσιώπησα καὶ ἐγὼ καὶ αὐτός. 'Αλλὰ μὴ ἔφρανη, ὅτι ἤκουσα πνιγομένους γέλωτας. οἱ ὅποιοι ἠῤῥῆσαν περισσότερον τὴν λύσαν μου.

Παρήλθεν ὀλίγη ὥρα. "Ἦδη τόση ἦτο ἡ ἐξάντλησις ἣτις μὲ κατεῖχεν ἐκ τῆς νηστείας, τῆς ἀϋπνίας, καὶ μετὰ τὰς ἐπανειλημμένας ἀπὸ τῆς σκηπῆς ἐξόδους, ὥστε ἤλπισα, ὅτι οὔτε ἡ μουσικὴ τῶν σκύλων, οὔτε αἱ σκνίπες θὰ μὲ ἐμποδίζον πλέον νὰ κοιμηθῶ.

'Αλλ' αἶφνης ἀκούω κρότον, ὡς ἂν ἐξερράγη κάτω τῆς κλίνης μου φυσίγγιον δυναμίτιδος· σφενδονίζομαι πρὸς τὰ ἄνω καὶ καταπίπτω οὐχὶ ἐπὶ τοῦ καραβοπάνου, τὸ ὅποιον εἶχεν αἶφνης ἐξαφανισθῆ, ἀλλ' ἐπὶ τριῶν σκύλων, οἱ ὅποιοι ἐκοιμῶντο κάτωθεν καὶ οἵτινες ἀναπηδήσαντες μετὰ τρόμου μὲ κατεκύλισαν ἐπὶ τοῦ γώματος.

'Ἠγέρθη ἔντρομος καὶ ἐκυψα ἐπὶ τῆς πρώην κλίνης μου. Εἶδον ἀμέσως τί συνέβη. Αὐτοὶ οἱ νόμοι τῆς φύσεως εἶχον συστρατεύσει κατ' ἐμοῦ. Τὸ χονδρὸν καραβοπάνον ἰσχυρῶς τανυσμένον ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ῥάβδων, καταβραχὲν συνεστάλη καὶ κατὰ μικρὸν κατέτριψε καὶ ἔθραυσε τοὺς σπάγους, δι' ὧν συνεδέετο πρὸς τὰς ῥάβδους.

'Αρκεὶ πλέον, εἶπον· ὁ πολὺς ὕπνος βλάπτει τὴν ὑγείαν. Καὶ ἠγέρθη ἐσπευσμένως.

"Ἦναψα φανὸν καὶ πρὸ τῆς θύρας τῆς σκηπῆς ἔγραψα ἐπὶ τῶν γονάτων τὰ ἀπομνημονεύματα τῶν συμφορῶν μου. "Ἦδη ἐγείρονται καὶ οἱ λοιποί.

Εἶναι ὥρα τετάρτη τῆς πρωίας. Περίπου ἡ ὥρα, ἣτις ὑπηγόρευεν εἰς τὸν Ζαλοκώσταν τοὺς γλυκυτάτους ἐκείνους στίχους, τοὺς ὁποίους αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀδιστακτικῶς πιστεύω, ὅτι τῷ εἶχον ἐμπνεύσει προκαταβολικῶς αἱ μέλλουσαι δυστυχίαι μου:

"Ἦπνο δὲν βρῖσκει ἡ συμφορὰ,
Τρεμουλιαστὰ στῆ ῥάχη
'Ο αὐγερινὸς φωτοβολεῖ,
'Ακόμα οἱ λόγγοι εἶναι θελοὶ
καὶ τὰ βουνὰ κ' οἱ βράχοι.

"Ἄς ἴδωμεν τί μὴ παρασκευάζει ἡ μετ' ὀλίγων ἀνατέλλουσα ἡμέρα τῆς μάχης.

Σούνιον. Πάντοτε ἀπὸ τῆς σκηπῆς. 28 Αὐγούστου. Ὁρᾶ 2 μετὰ μεσημβρίας.

Τὰς ἐγνώρισα ἐπὶ τέλους, τὰς ἐψηλάφησα τὰς ἀμυθήτους αὐτὰς κυνηγετικὰς τέρψεις. Θὰ τὰς γνω-

ρίσεις ἄρ' ἄγε δι' ἐμοῦ καὶ σύ, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, ὥστε νὰ μὴ σοῦ ἔλθῃ ποτὲ ἡ ὄρεξις νὰ τὰς ἀπολαύσῃς προσωπικῶς:

'Ἐάν ναί, θὰ ἤμαί ὑπερήφανος, ἀποκαθιστάμενος οὕτω ἐν τινι μέτρῳ εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος· ἀλλὰ δὲν τὸ ἐλπίζω. Διότι λέγουν, ὅτι κανένα ποτὲ δὲν ὠφέλησεν ἡ πείρα τῶν ἄλλων, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἱστορία θεωρεῖται καὶ δικαίως, ἡ ἀχρηστοτέρα τῶν ἀνθρωπίνων ἀνακαλύψεων.

'Ἐγὼ ἐν τούτοις θὰ ἐκτελέσω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θεωρῶ καθήκον μου· θὰ διαδώσω τὴν 'Αλήθειαν.

'Ἐξεκινήσαμεν, λοιπόν, ἄνθρωποι καὶ σκύλοι. 'Ἡ ῥοδοδάκτυλος πορφυρόνει· τὸν ὀρίζοντα, ὅπως ὅταν οἱ Κουτσόβλαχοι ἀνοίγουν λιθάδια διὰ τῆς μεθόδου τῶν πυρκαϊῶν. 'Ο αὐγερινὸς δὲν φωτοβολεῖ πλέον· ἐπαυσαν δὲ πρὸ ὀλίγου νὰ εἶναι θελοὶ καὶ οἱ λόγγοι καὶ τὰ βουνὰ καὶ οἱ βράχοι· καὶ ἡ Συμφορὰ ποῦ ὕπνο δὲν βρῖσκει ἕως αὐτὴν τὴν ὥραν, ἐνσαρκωμένη ἐν τῷ προσώπῳ μου περιφέρεται ἀέλπις ἐπὶ τῶν ὄρεων, κρατοῦσα, ὅπως Σίμων ὁ Κυρηναιὸς βαρὺν σταυρὸν, τὸ τουφέκιον Χάμερλες, ἃ περιεσσίον σαρτρᾶλ, ἃ Τρίπλ βερου, ῥεμποντισάν, μασίν ἂν ἀρριέρ, καὶ κανὸν τσοκμπόρ. "Ὅλα δὲ αὐτὰ τὰ χαλδαϊκὰ ἐμφαίνουσιν τοὺς τίτλους τῆς εὐγενείας του.

Οἱ πρῶτοι πυροβολισμοὶ ἐπαναλαμβάνονται πυκνότεροι, ἄλλοι κροτοῦντες, ἄλλοι ὡς ἄστος ψιθυρος, ἐρ' ὅσον φθάνει ἡ ἀκοή, καθ' ὅλα τὰ σημεῖα.

'Ο Γεώργιος, τοῦ ὁποίου οἱ ἄλλοι ἀναγνωρίζουν εὐχαρίστως τὴν ἀρχηγίαν, μολοντί γνήσιοι Ἕλληνες καὶ κατὰ τὴν καταγωγὴν καὶ κατὰ τὴν πολιτογράφησιν, λέγει ὅτι πρέπει ἀμέσως νὰ ἀνοίξουμε γιὰτὶ ἀλλοιῶς θὰ σακκιάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

"Ὅπως εὐρισκόμην, ἡ πρόρρησις αὕτη δὲν συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ αὐξήσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν μου. Σὺ μάλιστα, 'Ανδρέα, μὴ λέγει, νὰ ἀνοίξῃς περισσότερο, νὰ πάρῃς τὰ ψηλῶματα, ψάχνοντας τῆς πλαγιαίς. 'Ο Οὐσκῶκ, ὅταν εἶναι μονάρχος του κυνηγᾷ περιφρημα, καθὼς σοῦ εἶπα, ἐνῶ κοντὰ στοὺς ἄλλους σκύλους, ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ ζετρελλιάσεται. 'Ἐμεῖς κοντὰ πάντα θὰ ἤμαστε, κ' ἂν σκορπίσουμε, κάθε στιγμὴ θὰ ἀπαντᾷς ἀνθρώπους νὰ σοῦ δεῖξουν τὴ θέσι τῆς σκηπῆς.

'Ἰπέκυθα· ἡ ἰδέα ὅτι ἀφοῦ ὁ Οὐσκῶκ ψάχνει ἐμπρὸς στὰ πόδια τοῦ κυνηγοῦ, ὅπως μὴ εἶπε τὸ ἐσπέρας ὁ Γεώργιος, θὰ περιπατῶ τοῦλάχιστον ἀνέτως, μὲ παρηγόρησε διὰ τὴν μόνωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν μὲ κατεδίκαζεν ἡ διαταγὴ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀρχηγοῦ μας.

'Αλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς ἐλπίδος ἡ διάψευσις ἐπῆλθεν ἀμέσως, βραχύτως ἀπότομος.

Εἰς τὸν πρῶτον πυροβολισμόν, ὅστις ἠκούσθη πλησίον μου, ὁ Οὐσκῶκ ἐτάνυσε τὰ ὦτα, ἐστυλώθη ὡς ἡ γυνὴ τοῦ Λῶτ, καὶ ἔπειτα ἐξώρμησε καλπάζων ὡς φρενήρης, καὶ ὑπερπηδῶν μὲ ἄλματτα τίγρεις θύμους, ῥέυματτα, βουνὰ.

Οὐσκῶκ, ἐφώναζα, Οὐσκῶκ, καὶ ἐπανελάμβανα μυριάκις τὸ δύσχηρον ὄνομα ἀκάρπως. Καὶ τρέγων ἐμολολοῦν. Τέτοιο σκυλὶ θὰ σοῦ εἶγε ψῆσει τὸ ψᾶρ στὰ χεῖλη, ὦ Ξενοφῶν, ὅταν ἐσυμβούλευες εἰς τὸν κυνηγετικὸν σου, νὰ δίδουν ἡχηρὰ ὀνόματα στὰ

σκυλιά. Ἀλλὰ μπορῶ ἐγὼ τώρα νὰ τοῦ ἀλλάξω τὸ βαφτιστικὸ του; Οὐσάκω, "Ἀχ! Γιατί νὰ μὴ λέγουν ἐσένα Τονναίρ; ἡ φωνή μου θὰ σὲ ἔφθανε τότε σὰν κεραυνός.

Καὶ ἔτρεχα κατόπιν του, ὡς παράφρων· καὶ παρεπάτον καὶ ἐπιπτα καὶ ἠγειρόμην. Τί; Αὐτὸ εἶναι λοιπὸν τὸ κυνήγι; Ἐνας διαγωνισμὸς στὸ τρέξιμο, μὲ τοὺς σκύλους; Νὰ μοῦ λείψῃ.

Καὶ αὐτὸς ἐξηκολούθει καλπάζων, διότι πλήθος ἄλλων πυροβολισμῶν ἐπέδρων ἐπ' αὐτοῦ, ὡς πλήγματα πτερνιστήρος εἰς ἀφηνιασμένον ἵππον.

Μὰ αὐτὸς θὰ χαθῆ, τρομάρα μου· καὶ τί νὰ πῶ τοῦ ἀφεντικοῦ του; Ὅταν ἦμουν κληρωτός, μοῦ ἔλεξαν, ὅτι πρέπει νὰ συμμορφῶνω πάντα τὸ βῆμά μου, μὲ τὸ βῆμα τοῦ πρωτοστάτου μου. Καλὰ καὶ ἄγρια λόγια. Μὰ αὐτὸ τώρα εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατο. Οὐσάκω!

Τέλος ἐστάθη ἐπὶ τῆς κορυφογραμμῆς λόφου καὶ ἠδυνήθη νὰ τὸν καταφθάσω, παραπαίων ἐν λαισθίᾳ ἐξαντλήσει. Ἐσχέθη νὰ τὸν ξυλοφορτώσω· ἀλλὰ θὰ ἔτρεπετο εἰς φυγὴν, καὶ ἡ εὐθύνη τῆς ἀπωλείας τοῦ θησαυροῦ τούτου ἀνέθροσκεν ἐνώπιόν μου, ὡς Νέμεσις. Τὸν ἐθώπευσα λοιπὸν τρυφερῶς, ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν μετὰ περιπαθείας, ἐνῶ εἶχα ὄλην τὴν ἐνδόμυχον διαθέσιν νὰ τὸν στραγγαλίσω.

Αἱ θωπεῖαι τὸν συνεκράτησαν· ἀλλ' ἄντι νὰ ἰγνηλατῆ, μὲ ἠκολούθει ὀπισθεν, ὡς σκύλος ἔχων ἤρεμον τὴν συνείδησιν, ὅτι ἐξεπλήρωσεν ἤδη τὸ καθήκον του.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς σχετικῆς γαλήνης, ἀνεπώλησα, ὅτι ἐνῶ ἔτρεχα ὡς παράφρων, εἶχον ἐξορμήσει διαδοχικῶς ἐκ τῶν θάμνων πτηνά, μὲ παράδοξον ἦχον, πρρρρ . . . ὡς τρίλια τραγουδιοῦ νερογελῶνας, τὰ ὁποῖα ἵπταντο παραλλήλως πρὸς τὴν γῆν, εἰς ὕψος μέτρου περίπου. Αὐτὰ βεβαίως θὰ ἦσαν τὰ ὀρτύκια. Ἀλλὰ ποῖος ἠύκαίρει νὰ τὰ συλλογισθῆ;

Εἰς κυνηγὸς πυροβολεῖ εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου βημάτων ἀπ' ἐμοῦ. Οἴμοι! Ἦρξις πάλιν ὁ καλπασμὸς του, ἀλλὰ καὶ ὁ ἰδικὸς μου ἐπίσης. Μὰ αὐτὸ πλεία δὲν ὑποφέρεται. Οὐσάκω, καταραμένο σκυλί, πίσω.

Οἱ πόδες μου ἐχόρευον ἐντὸς τῶν δανειακῶν ὑποδημάτων, ὑπερέτρως μεγάλων, καὶ ἐπληγόνοντο, ὅτε αἶφνης τὸ δεξιὸν ἐξ αὐτῶν, συσφινοῦθῆν ἐντὸς σχισμῆς βράχου, ἐρυτεύθη ἐκεῖ μεταξύ ἀσφοδέλων, θύμων, ἀλαδάνων, καὶ ἄλλων εἰδῶν τοῦ φυτικοῦ βασιλείου, ἐνῶ ἐγὼ, κατὰ τὸ ἦμισυ ἀνυποδήτος, ἐξηκολούθησα λόγῳ τοῦ νόμου τῆς ἀδρανείας ἐπὶ ἰκανὸν ἀκόμη διάστημα τὸν φρενήρη δρόμον μου καὶ δὲν ἐστάθην, εἰμὴ ἀφοῦ παραπατήσας ἔπεσα πρηγῆς ἐπὶ θάμνων πυκνῶν κανονικοῦ σχήματος τεραστίων σπόγγων. Δὲν γνωρίζω τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομά των, διὰ νὰ τοὺς παραδώσω εἰς τὴν ἀθανασίαν· ἀράναις καὶ ἀσκυρικῆς ὀνομάζονται κοινῶς. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐξ αὐτῶν εἶχε κατασκευασθῆ ποτὲ ὁ ἀκάνθινος στέφανος, διότι στέφονται ἀπὸ μυριάδας ὀξυτάτων αἰχμῶν, αἱ ὁποῖαι ἐνεπάγησαν ἐπὶ τοῦ ταλαιπώρου προσώπου μου καὶ ὄλης τῆς προσθίας ἐπιφανείας τοῦ σώματός μου, μετὰ ἄλλους, ὁποῖον τὰ κέντρα γί-

λιῶν σφηκῶν δὲν ἤθελον ἀρκέσει νὰ μοῦ προξενήσουν.

Οὔτε ἴσκηπτόμην πλέον τὸν Οὐσάκω. Κατὰ διάβολου καὶ οἱ σκύλοι καὶ οἱ κύριοί των.

Ἄλλ' ὅταν ἔπαυσα νὰ τρέχω κατόπιν του, τότε ἦλθεν αὐτὸς πρὸς ἐμέ. Οὕτω, λέγουν, συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθηματικῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων.

Ὅπως δῆποτε, ἐνῶ, κατορθώσας νὰ ἐγερωθῶ ἀνεζήτητον μετὰ κόπου, μεταξὺ ἄλλων φυτῶν τὸ ὑπόδημά μου, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλῆς δυσχερείας ἐξερρίζωσα ἀπὸ τοὺς βράχους, τὸν εἶδον αἶφνης εἰς τὸ πλευρόν μου, λείγοντα τὰς χεῖράς μου καὶ σεῖοντα τὴν οὐρὰν του. Ἡ συμπεριφορὰ του αὕτη μὲ ἀφώπλισεν· "Ἀχ! Αὐτὴ ἡ ἀμνησικακία μου πολλὰς μοῦ ἐπρομήθευσε πάντοτε συμφοράς, ἀλλ' εἶμαι ἀδιόρθωτος. Ἡ πρώτη εἰλικρινὴς ἢ ψευδὴς μεταμέλεια, (ποτὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνω τὰ δύο αὐτὰ εἶδη) μὲ κάμνει νὰ λησμονῶ πᾶσαν ἀδικίαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διεσταυρώθη κατὰ τύχην μὲ ἓνα τῶν συντρόφων μου.

— Ἐλα ἐδῶ, ἀδελφέ, ἐχόρτασα πλεία τὸ κυνήγι, πάρε μαζὺ σου τὸ σκυλί νὰ γυρίσω πίσω.

Καὶ τῷ διηγήθη τὰς συμφοράς μου.

— Ἀδύνατον· ἐγὼ ἔχω σκύλα καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κυνηγήσουν τώρα μαζὺ.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω ἔτσι, ὅλο προσβολὴ στὰ βουνὰ μαζὺ μ' αὐτόν;

— Σῶπα, καὶ μὲν· εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα βλέπεις καὶ εἶναι ἀψὺ τὸ σκυλί· ἀλλὰ θὰ δαμασθῆ, θὰ κόψῃ.

— Καὶ βαστοῦν ἐμένα τὰ ἔρημα τὰ καλάμια μου, ὅσο νὰ δαμασθῆ αὐτὸς καὶ νὰ κόψῃ; τί μοῦ ψάλλεις;

— Ἠσύχασε· ἔτσι πάντα κάθε ἀρχὴ καὶ δύσκολη.

Μὲ ἀφῆκε καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ σπουδῆς.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Οὐσάκω διὰ τῆς χαρακτηριζούσης τοὺς μεγαλοφυεῖς σκύλους νοημοσύνης του, εἶχεν ἐννοήσει ἐκ τοῦ διαλόγου τούτου, ὅσα ἔπρεπε νὰ ἐννοήσῃ, καὶ δὲν ἐπανέλαβε πλέον τὰς λαμπράς ἐκείνας ἐπελάσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐφθόνουν καὶ θεωρακοφόροι τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ἀλλὰ περιωρίσθη νὰ ἰγνηλατῆ ἐν τάξει, εἰς μικρὰν ἀπ' ἐμοῦ ἀπόστασιν.

Αἶφνης ἐστάθη ἀκίνητος, ὡς μαγνητισθεὶς. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροβόλησαν καὶ τὸ ὅλον σῶμά του ἔλαθε πλαστικὴν στάσιν, πλήρη χάριτος.

"Ἐχει δίκιο, εἶπα, ὁ Γεώργιος. Ἀλήθεια· Ὡραία φέρεμα. Καὶ ἐπειδὴ, ὡς μοῖ εἶχεν εἰπεῖ, δὲν ἠπατᾶτο ποτὲ ὁ Οὐσάκω, ἐπαλλεν ἡ καρδιά μου, διότι θὰ ἐπυροβόλουν τέλος πάντων τὸ πρῶτον ὀρτύκι.

Ἔβησα τὸ ὄπλον ἐπὶ σκοπὸν καὶ τοῦ εἶπον τὰς πανηγυρικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας μοῦ εἶχον διδάξει.

Οὐσάκω. Μέσα, ἀτράπ.

Ὡρμησεν ἐντὸς τοῦ σχοίνου. Ἀλλὰ οὔτε ὀρτύκι ἐπέταξεν, οὔτε κενὸν ἄλλο δεῖγμα ἐκ τοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Τὸν εἶδα μόνον μὲ κατάπληξιν, διὰ μέσου τοῦ θάμνου νὰ σκᾶπη διὰ τῶν ὀνύχων, ὡς μαρμακός, ἀναρρίπτων τὰ χῶματα ἀνωθεν τῶν κλάδων.

Τὸ μεταλλεῖο! ἐφώνηξα ἐξᾶλλος ἐκ χαρᾶς. Τὸ μεταλλεῖο! Νὰ ἡ κουβέντα ποῦ δὲν ἐννοιωθᾶ χθὲς τὸ βράδυ. Ἀνεῖλαψε μεταλλεῖο καὶ τώρα κατα-

γίνεται εις δοκιμαστικὰς ἐσκαφὰς παρακολουθῶν τὴν φλέβα. Τί εὐτυχία! Νὰ εἶναι ἀρά γε γαληνίτης ἢ καλαμίνα; Ὅ,τι καὶ ἂν εἶναι θὰ δώσω καὶ εἰς τοὺς ἄλλους μερίδιο. Εἶναι δίκαιο.

Ἄλλὰ βαθεῖα ἀποθάρρυνσις με κατέλαβεν αἰφνης, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ὅτι ὅλα αὐτὰ αἰ ἐκτάσεις ἔχουν ἤδη παραχωρηθῆ.

Ἐν τούτοις εἰσῆλθον εἰς τὸν σχοῖνον, ὅπου ὁ Οὐσκῶκ ἐξηκολούθει μετὰ ζήλου τὰς μεταλλομαστεύσεις, ἔκυψα καὶ εἶδον περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Εἶχε φερμαρεῖ σεβασμίου μεγέθους γελώνην, τὴν ἐπιλεγομένην Ἑλληνίδα (Testudo Graeca), ἡ ὁποία ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ φρουρίου της, τοῦ ἰσχυροῦ ὀστράκου, ὁ δὲ Οὐσκῶκ ἔξεε καὶ ἐσκαπτε μετὰ λύσσης, προσπαθῶν νὰ τὸ θραύσῃ ἢ νὰ τὴν ἀνατρέψῃ τούλάχιστον, τὸ ὅποσον ἐπὶ τέλους καὶ κατώρθωσε.

Τὴν ἔλαβον ἀνὰ χεῖρας. Ἐπειδὴ, φαίνεται, τῆς ἐνέπνευσα ἐμπιστοσύνην ἐξήγαγε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς τέσσαρας χεῖρας, διότι πρὸς χεῖρας ὁμοιάζουν περισσότερο, καὶ τὰς ἐκίνει, ὡς κολυμβῶσα ἐν τῷ κενῷ. Ἡ κεφαλὴ της εἶναι τύπος κεφαλῆς ἀριστοκράτιδος γραίας δεσποίνης, αἰ δὲ χεῖρές της με τὰς πολλὰς πτυχάς, φαίνονται περιβεβλημέναι χειρόκτια ἐλαιόχρωα ἀριθμοῦ διπλασίου τοῦ μεγέθους τῶν χειρῶν. Τὴν ἐτοποθέτησα εἰς τὴν φυσικὴν της στάσιν· διότι ἀνεστραμμένη γελώνη θνήσκει τὸν μαρτυρικώτερον θάνατον, μὴ δυναμένη νὰ μετακινήθῃ, καὶ ἐξηκολούθησα τὸν δρόμον μου, ἐκτιμῶν ἤδη κατ' ἀξίαν τὰς περὶ τοῦ σκύλου του συστάσεις τοῦ Γεωργίου.

Μετ' ὀλίγα βήματα νέα φέριμα λαμπρότερα τῆς πρώτης. Θὰ εἶναι, εἶπα, ἡ νύφη ἢ ἡ ἀνδραδέλφη τῆς ἄλλης γελώνας, καὶ δὲν ἔδωκα καμμίαν προσοχήν. Οὕτω ἀρκεῖ, βλέπετε, τὸ ἐλάχιστον αἴτιον, διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ πίστις τῶν κρατῶν, τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν σκύλων. Ἄλλ' ἠπατήθη, διότι ἀμέσως ἤκουσα θροῦν ἐντὸς τοῦ θάμνου, ὡς περὺγων προστριβομένων καὶ αὐτοστιγμεῖ ἔφερα τὸ ὄπλον ἐπὶ σκοπόν.

Χαριστάτη σάυρα ἐξορμαῖ τότε, πρασινοκίτρινη, μήκους δύο σχεδὸν σπιθαιῶν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐράς, ἡ ὁποία ἐστάθη μετὰ τινα βήματα, παρατηροῦσά με περιέργως καὶ καμύουσα φιλαρέσκως ἢ σιωπητικῶς, δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω καλῶς, τοὺς μικροσκοπικοὺς ὀφθαλμοὺς της.

Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἀντέσχον εἰς τὸν πόθον νὰ φιλοδωρήσω τὸν Οὐσκῶκ διὰ ζεύγους λακτισμάτων εἰς τὴν κοιλίαν. Ποτὲ δὲ δωρεὰ ἀνταποδοτικὴ δὲν προσηνέχθη ἀπὸ τὸν δωρητὴν μετὰ θερμότερων αἰσθημάτων εὐγνωμοσύνης.

Ἄλλ' αὐτὸς ἐκράυγασε διαμαρτυρούμενος μετὰ τὴν πεποιθήσιν σκύλου ἔχοντος βαθεῖαν τὴν συνειδησιν ὅτι ἀδικεῖται. Μοὶ ἐφάνη ὡς νὰ μοὶ ἔλεγεν: «Εἰ μὲν ἔπραξα κακῶς μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ. Εἰ δὲ καλῶς τί με δέρεις:»

Ἄλλ' ὁ γέγονε, γέγονε. Ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ ἀνακαλέσω τὴν ἀπόφασιν, ἀφοῦ εἶχεν ἤδη ἐκτελεσθῆ, διότι, ὡς ἤκουσα βλάσφημον τινὰ νὰ λέγῃ, εἰς τὸ νὰ κάμῃ, νὰ μὴ ἔχη ὑπάρξει τὸ ἤδη συντε-

τελεσμένον, σταματᾷ καὶ αὐτὴ τοῦ θεῖου ἢ παντοδυναμίας.

Ἦδη διέρχομαι πρὸ δύο παραπηγμάτων καὶ σκηνῆς, ἐρ' ὧν κυματίζουσι ὑπερηράνως τὰ τρία χρώματα Δυναμείως, ἥτις ἐπ' ἐσχάτων, ἄγνωστον ἂν πρὸς κέρδος ἢ πρὸς ζημίαν της, κατετάχθη εἰς τὴν τάξιν τῶν Μεγάλων Δυναμείων.

Ἄπαντῶ περίπολον ἐφίππων χωροφυλάκων περισυλλέγουσαν κυνηγετικὰς ἀδείας ἢ ὄπλα, ἡ ὁποία ὅμως ἀντιπαρῆλθεν. Εἶχον λησμονήσει αὐτοὶ οἱ κύριοι νὰ με ἐφοδιάσουν με ἀδείαν. Ἄν ὅμως ὁ περὶ ὄπλοφορίας νόμος ἤθελε διατάσσει τὴν κατάσχεσιν τῶν σκύλων τῶν ὄπλοφορούντων ἀνευ ἀδείας, ἀντὶ νὰ διατάσῃ τὴν κατάσχεσιν τῶν ὄπλων, θὰ ἔσπευδα αὐθόρμητος νὰ παραδοθῶ εἰς τὰ ὄργανα τῆς τάξεως.

Ἐφ' ὅσον προχωρῶ πρὸς τὸ Λαύριον, κατὰ τὸ σημεῖον, καθ' ὃ κυματοειδῶς διέρχεται ἢ πρὸς τὴν Σούριζαν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, ἢ ἐξυπηρετοῦσα τὴν μεταφορὰν τῶν ἐκβολῶν, ἀκούω πυκνοτάτους πυροβολισμούς, ὡς νὰ γίνεται ἀληθὴς μάχη.

Πρὸ τῶν ποδῶν μου ἐξορμοῦν ἀρκετὰ ὀρτύκια, ἀνευ τῆς παραμικρῆς συνεργασίας τοῦ Οὐσκῶκ. Κατὰ πρῶτον τὰ παρατηρῶ ἠλιθίως, φεύγοντα, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν ἐτοιμότητα νὰ πυροβολήσω. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐξοικειοῦμαι πρὸς τὴν τολμηρὰν αὐτὴν ιδέαν καὶ ἀρχίζω τοὺς πυροβολισμούς.

Κανὲν δὲν πίπτει, ἐννοεῖται· ὁ δὲ Οὐσκῶκ, ὁ ὁποῖος κατὰ τοὺς πρώτους πυροβολισμούς μου ἐπανελάμβανε τὰς ἐπελάσεις του, ἀπελπισθεὶς ἐπὶ τέλους, ἔστρεψε πρὸς ἐμὲ τὴν κεφαλὴν, ἀτάραχος εἰς τὰς ἐκπυρσοκροτήσεις, ὡς νὰ μοῦ ἔλεγεν, ὅτι ἦσαν ἀμοιβαῖα τὰ αἰσθητά της ὑπολήψεως, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐνέπνεεν ἡ κυνηγετικὴ του ἀξία.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἐν δυστυχῆς ὀρτύκι, εἴτε διότι ἐγνώρισε πλέον τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ ἠθέλησε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ ὑπαρξίν, εἴτε διότι βάσκανος δαίμων ἐφθόνησε τὴν εὐτυχίαν του, ἀγνοῶ ποῖον ἐκ τῶν δύο νὰ ὑποθέσω, μὴ γνωρίζον τὰς βιωτικὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐπάλασε τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν γραμμὴν, ἣν ἠκολούθουν τὰ σφαιρίδια τοῦ ὄπλου μου καὶ ἔπεσεν.

Δὲν ἐπίστευα τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἐξάλλος ἐκ χαρὰς ἐφώναξα· Οὐσκῶκ ἀππόρτ· καὶ πράγματι ὤρμησεν οὗτος πρὸς τὸ ἀσπαῖρον πτηνόν.

Τώρα λέγω, θὰ μοῦ τὸ φέρῃ «ἀπαλά, ἀπαλά, κρατῶντάς το ἀπὸ τὰ φτερά με τὰ χεῖλη».

Ἀντὶ τούτου ὅμως τὸν βλέπω νὰ τὸ ἀρπάσῃ μετὰ λύσσης, νὰ στρωθῆ ἐν ἀνέσει κατὰ γῆς καὶ νὰ τὸ μασσᾷ με ἠδυπάθειαν ἀνέκφραστον, φρυῶν διὰ τῆς ῥίνος τὰ φτερά, ὡς νὰ ἐπταρνίζετο, ὅπως ἐμμανῆς καπνιστῆς τὰς κυανοχρόους τολύπας εὐώδους Γενιτζεῖ.

Ἄς το Οὐσκῶκ, ἄς το μωρέ, πίσω, καὶ ἐδραμον διὰ νὰ τὸ ἀποσπάσω τῶν ὀδόντων του. Ὅταν ἐφθασα ἤτο ἤδη ἀργά· τὸ ἄκρον ἐνός ποδός συνεχόμενον διὰ λωρίδος δέρματος μετὰ τῆς μιᾶς πτέρυγος εἶχε περισωθῆ. Τὰ λοιπὰ εἶχον καταποντισθῆ ἐντὸς τοῦ βαρραθρώδους στομάχου του.

Περὶ συλλέξας τὰ ὑπολειφθέντα λείψανα εὐλχῶς, τοῦ ἐχάρισα νέον λάκτισμα καὶ τοῦ ἀπένειμα συγκρούως τὸν τίτλον «Βρωμόσκυλο!»

Ἄλλ' αὐτὸς τὸν μὲν τίτλον ἀπεδέχθη μετ' ἀξιαγάζτου μετριοφροσύνης, σείων τὴν οὐρανὴν εἰς ἐκφρασιν εὐχαριστιῶν, οὐδόλως δὲ δυσηρεστήθη διὰ τὸ λάκτισμα. Λείγων μακαρίως ἀπὸ τὰ χεῖλην του τὸ λίπος καὶ τὸ αἷμα τοῦ θύματος καὶ πλαταγίζων ἡδονικώτατα τὴν γλῶσσαν, ἐφαίνεται ὡς νὰ μὴ ἐλεγεν, ὅτι ὁ ἐκ τῆς ποιῆς πόνος ἦτο πολὺ μικρότερος τῆς ἡδονῆς τοῦ ἐγκλήματος. Ἐλεγε, βλέπετε, ἀπὸ τῆς ποιῆς ταύτης τὸ *σύμμετρον καὶ συμβλητόν*, ἄνευ τῶν ὁποίων κατὰ τοὺς ποιηκολόγους ἀστοχεῖ ἡ ποιητὴ, διότι, ὡς βεβαίον αὐτοὶ οἱ κύριοι *par pari refertur*.

Ἦδη συναντῶ πλείστους ὁμοτέχνους, τῶν ὁποίων πολλοὶ γνωστοὶ καὶ φίλοι. Ἄλλ' αὐτὸ "Αἰ-Λάϊφ ἐκπροσωπεῖται δαψιλῶς ἐν Σούνῳ. Ἡ διπλωματία, ἡ πολιτικὴ, ὁ στρατός, αἱ ἐπιστῆμαι, ὁ τραπεζιτικὸς κόσμος ἔχουν ἐν Σούνῳ τοὺς ἀντιπροσώπους των.

Συναντῶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν στολάς κυνηγετικὰς χαριστάτας. Κάσκις μεγαλοπρεπεῖς ὄλων τῶν σχημάτων καὶ πετάσσοις μὲ τουρμπάν αἰγυπτιακὰ ποικιλόχρωμα καὶ μπόταις μὲ ἰσπανικὰ πέληματα *alpargatos*, ἐκ πλεκτοῦ σχοινοῦ, καὶ χειρίδας πῶ ντὲ Σουέντ, αἱ ὁποῖαι καθὼς ἤξεύρετε εἶναι ἀπαραίτητον νὰ φορῶνται πάντοτε ῥυπαραὶ καὶ σάλπιγγας μεταλλίνας καὶ κέρανα καὶ χίλια ἄλλα παρέρρομενα.

Εἶναι δὲ ἐπίσης ἀπαραίτητον, ἂν θέλετε νὰ μὴ φαίνεσθε χυδαῖος, νὰ ἀκολουθήσθε κατὰ πόδας ἀπὸ τὸν ψυχογιόν. Διατί ὀνομαζόνται οὕτω δὲν ἡδυνήθησαν νὰ ἐξαιρέθωσιν, διότι ἡ σύμβασις αὕτη μισθώσεως ὑπηρεσίας δὲν ἔχει βέβαια τίποτε κοινόν πρὸς ψυχικόν. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ ἀρματωλοὶ καὶ οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ἀγῶνος εἶχον τοὺς ψυχογίους των, συνεπέρανα ὅτι ἡ ὀνομασία αὕτη ἐδόθη διὰ τὴν ἐπιβλητικωτέραν ἐξομοίωσιν τῶν εὐγενῶν κυνηγῶν πρὸς τοὺς μεγάλους ἐκείνους πολεμάρχους.

Τὰ καθήκοντα τῶν ψυχογιῶν εἶναι ποικίλα. Τὸ κυριώτερον αὐτῶν εἶναι νὰ φέρωσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ θήραμα· ὡς πρὸς τοῦτο δὲ ἡ δικαιοδοσία των εἶναι ἀναμεισθήτως.

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἕτερον καθήκον, κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ὁποίου γεννῶνται κατὰ πᾶσαν στιγμὴν συγκρούσεις ἀρμοδιότητος μεταξὺ ψυχογιῶν καὶ σκύλων, χωρὶς κανεὶς Ἀρειὸς Πάγος νὰ ἐπεμβαίη πρὸς κανονισμὸν τῆς ἀρμοδιότητος. Τοῦτο εἶναι τὸ ἀπορτάρισμα, διότι μόλις πέσῃ ἐν ὀρτύκι, ψυχογιοὶ καὶ σκύλοι ἐπιλαμβάνονται δραστηρίως τῆς καταδιώξεως, φιλοτιμούμενοι τίς νὰ τὸ πρωταρπάσῃ. Ὁρεῖλω ὁμως νὰ μαρτυρήσω, ὅτι ὁ ζῆλος τῶν σκύλων δὲν εἶναι κατὰ κινῶνα ἀφιλοκερδῆς καὶ ὅτι ὅταν δὲν προφθάσῃ ὁ ψυχογιός, οἱ στόμαχοι τῶν ἀφῶνων τούτων τοῦ ἀνθρώπου φίλων ἀντικαθιστοῦν πολὺ ἐπιτυχῶς τοὺς κυνηγετικούς σάκκους.

Εἶπον σάκκους. Οἱ πλείστοι ὁμως ψυχογιοὶ δὲν φέρουν σάκκους, ἀλλὰ καλῶς μετὰ κοίτης καμπυλότητος κατὰ τὴν ἐπαρῆν τῆς ῥάχης τοῦ ψυχογιοῦ, ὅπως τὰ σάγματα τῶν ὄνων. Ἄλλ' ἡρώτων

κατ' ἐμαυτόν. Διατί τάχα τόσο μεγάλα αὐτὰ τὰ καλάθια; Αὐτὰ χωροῦν λεγεῶνας ὀρτύκια. Νὰ εἶνε τάχα γιὰ πουλιά, ἢ μήπως, ἅμα κουρασθῆ ὁ κυνηγός, ζαπλόνεται ἐκεῖ μέσα εἰς βάρος τοῦ ψυχογιοῦ του;

Εἰς ἐξ αὐτῶν διήρχετο πλησίον μου. Ἐρριψα λαθραῖον βλέμμα εἰς τὴν καλάθον τοῦ ψυχογιοῦ καὶ ἡ περιέργειά μου ἐσκανδαλίσθη ἀκόμη περισσώτερον, διότι ἀντὶ πτηνῶν, βλέπω εἰς τὸν πυθμένα αὐτοῦ στρώμα ἐκ κλαδίσκων σχοινοῦ. Τοῦτο μὲ ἐνίσχυσε περισσώτερον τὴν ἰδέαν, ὅτι πρόκειται ἐνώπιόν μου ἀναπαυτικὴ κλίνη ἢ φορητὸν νοσοκομεῖον, ἀλλ' ὄχι κυνηγετικὸς σάκκος.

Ἐπειδὴ δὲ εἶχε προχωρήσει ὀλίγον ὁ κύριός μου, ἔρωτῶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ τὸν ψυχογιόν:

— Τί βάζετε, παιδί μου, μέσα σ' αὐτὴ τὴν καλάθονα;

— Πουλιά: τί ἄλλο θὰ βάλουμε.

— Ἄμ αὐτὰ τὰ σκοῖνα τί γάστρωσε μέσα;

— Γιὰ νὰ μὴ χτυπιούνται τὰ πουλιά νὰ πέρνουν ἀέρα, νὰ φρεσκάρουν.

— Μὰ δὲν βλέπω ἐγὼ πουλιά.

— Ἀκόμα δὲν ἐσκοτώσε κανένα τ' ἀφεντικό.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐστράφη καὶ ὁ κύριός μου καὶ μὲ ἐχαίρετῆσεν εὐγενῶς.

Ἐέρετε, μὲ λέγει, ἔφυγα ἀπὸ τῆς Λάκκας, γιὰτι ἐκεῖ χαλαεὶ ὁ κόσμος. Κάθε στιγμὴν τρέχεις τὸν κίνδυνον νὰ σοῦ βγάλουν τὰ μάτια ἢ νὰ σοῦ σκοτώσουν τὸ σκυλί σου. Χθὲς ἐσκαγιώθηκαν καμμιά δεκακαρὶα κυνηγοὶ καὶ ἐσκοτώθηκαν τρεῖς σκύλοι. Εἶναι, κύριέ μου, μερικοὶ λυσσασμένοι. Ἐννοῶ κυνηγοὶ, ὄχι σκύλοι. Ἄμα βγῆ ἓνα πουλί, μποῦμ, καὶ ἀδιάφορο ἂν εἶναι μπροστὰ ἄνθρωπος ἢ σκύλος. Ἐδῶ τοῦλάχιστον ἀνοιχτὰ, ρίχνεις μὲν ἀργὰ καὶ ποῦ μιά τουφεκιά, μὰ ἦσαι σίγουρος καὶ σὺ καὶ ὁ σκύλος σου.

Ἐπήνεσα ἄβρως τὴν φρόνησίν του καὶ τῷ ἐδήλωσα ὅτι καὶ ἐγὼ ἐμφοροῦμαι ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἀργῶν.

Ἄϊρνης ὁ σκύλος του φερμαίει ἐν ὀρτύκι. Ἐξορμᾷ τοῦτο ὡς βέλος, ἀλλὰ ὡς βέλος ὀπίσω του καὶ ὁ σκύλος. Καὶ τὸσον πλησίον τὸ ἐδίωκεν, ὥστε τὸ στόμα του σχεδὸν ἐφῆπτετο τοῦ πτηνοῦ καὶ ἡ κεφαλή του πᾶσαν στιγμὴν τὸ ἀπέκρυπτε τῆς ὀπτικῆς ἀκτίνος μου.

Βλέπω τότε τὸν κύριόν μου σκοπῶντα.

Θελεὶ νὰ εἶναι ἕτοιμος, ἐσκέφθη, διὰ νὰ τοῦ ρυτέψῃ τὴν τουφεκιά ἅμα μακρύνῃ ὀλίγο ἀπὸ τὸ σκυλί του.

Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἐπρόφθασα νὰ κάμω αὐτὴν τὴν σκέψιν, ὅτε ἀκούω τὸν πυροβολισμὸν καὶ βλέπω τὸν σκύλον πίπτοντα κυριολεκτικῶς κεραυνόπληκτον.

Εἶχε δεχθῆ ὀλόκληρον τὴν γόμωσιν τῶν σφαιριδίων ἀπὸ ἀποστάσεως δέκα πέντε βημάτων εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἐνῶ τὸ πτηνόν, ὡς τὸ ὅποιον ἡ κεφαλή τοῦ σκύλου ἐχρησίμευσεν, εἰς ἀσπίς, ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τὸν δρόμον του.

— Ἄχ! Ἀζοράκι μου, ἐφῶναξε καὶ τὸ παρῆρει μετ' ἀνυποκρίτου λύπης, τὸ ὅποιον πολὺ μὲ ἐξέπληξεν.

— Ἄλλ' αὐτὸ ἐσκοτώσατε λοιπὸν ἐκ προθέσεως;

— Ἐγὼ τὸ Ἀζοράκι μου ἐκ προθέσεως; Μὲ ἐμαίριζετε;

— Νὰ σὰς ἐμπαίξω ; Ἄ ! Κύριε. Ἄλλ' ἐπειδὴ, βλέπετε, ἐπήγαυε τὸ μακαρίτικο μαζὺ μὲ τὸ πουλί, ὑπέθεσα . . .

— Καί τί πταίω ἐγώ ; Ἐγὼ τὸ πουλί ἐσημάδευα. Εἶναι δικό μου λάθος, ἂν αὐτὸ τὸ ἄμοιρο τὸ ἔτρωγε τὸ κεφάλι του καὶ πῆγε καὶ τὸ ἔβαλε μέσα στὴν τουφεκιά :

Ὅπως ἔθετε τὰ ζητήματα αὐτὸς ὁ κύριος ἐπέστην καὶ ἐγὼ ἀδιστακτικῶς, ὅτι ὑπέκειτο περιπτώσις αὐτοκτονίας καὶ ὄχι φόνος.

Ἔλα ἐδῶ, Μῆτσο, εἶπε τοῦ ψυχογιοῦ του. Δὲν θὰ ἀφήσω ἐδῶ τὸ σκυλί μου νὰ τὸ τραβοῦν τὰ κοράκια. Βάλε το μέσα εἰς τὸ καλάθι : νὰ τὸ πᾶμε ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὴν κάμαρη, νὰ τὸ παραχώσω.

Ὁ ψυχογιοῦς, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ, ἐξεκρέμασε τὴν καλάθον ἀπὸ τοὺς ὤμους του καὶ ἔθεσεν ἐντὸς αὐτῆς ἐπὶ τῆς γλοερᾶς στρωμνῆς τῶν σχοίνων τὸ ἀτυχὲς θῦμα.

Τότε ἐσκέφθη πόσον μέγα βᾶθος πρακτικῆς ἀληθείας ἐνέγει τὸ ῥητὸν, Μὴ δικάσῃς πρὶν ἄμοιρον μῦθον ἀκούσης. Πρὸ ὀλίγου κατεδίκασα τοὺς κυρίους τούτους διὰ τὸ ὑπερβολικὸν μέγεθος αὐτῶν τῶν κυνηγετικῶν καλάθων, τὸ ὁποῖον εὗρισκα γελοῖον. Ἦδη ὁμολογῶ, ὅτι ἀξίεπαίνος πρόνοια ὑπαγορεύει αὐτὰς τὰς διαστάσεις. Ὡς φέρετρα σκύλων παρέχουν ὅλον τὸ κόμφορταμπλ, τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ἀξιῶσθαι παρ' αὐτῶν.

Ἐρριψά πανύστατον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ταλαιπωροῦ θύματος, πρὶν ἢ τὸ καλύψῃ . . . τὸ σκέπασμα τῆς καλάθου. Τὸ περιέβαλλον οἱ πράσινοι κλάδοι, οἱ στεφόμενοι ἀπὸ τοὺς κορακκίλους θυσάνους τοῦ σχοινοσπόρου, ὡς ἂν ἐπλαισιοῦτο ὑπὸ νεκρανθῆμων καὶ, λόγῳ τοῦ εἰμοῦ τῶν ἰδεῶν, ἐψιθύρισα ὑπὸ τύπον ἀποχαιρετισμοῦ, τοὺς ἐξῆς στίχους τῆς λεσθίας μουσῆς :

Νεκρανθῆμων εὐχρόους στεφάνους
Κόραι πλέξατε τῆς Μιτυλίνης,
Κλάδους καύσατ' εὐώδους μυρσίνης,
Καὶ ἀνθῶν ἐπάνω θυσάνους
Τῆς ἐσχάτης του ῥίψατε κλίνης.

Ὁ ψυχογιοῦς ἐφορτώθη ἤδη τὴν βαρεῖαν καλάθον καὶ ἡ νεκρὴ κόρη ἐξεκίνησεν ἐν τάξει.

Προηγεῖτο ὁ κύριος, φέρων τὸ ὄπλον κατὰ τὸ πρόσταγμα ὑπὸ μάλης ἄρμ, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔφερεν εἰς τὴν μνήμην τὰ τοῦ ποιητοῦ

Φλάμπουρα, ὄπλα, τιμημένα,
Ἄς γεροῦν κατὰ τῆ γῆ,

εἶπετο δὲ ὁ ψυχογιοῦς μετὰ τοῦ νεκροῦ.

Τότε ἤκουσα τούτον (τὸν ψυχογιοῦν δηλαδή. Σημειῶ τοῦτο πρὸς ἀποτροπὴν ὑπονοίας νεκροφανείας) ἐκβάλλοντα βαθὺν στεναγμὸν ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς καρδίας.

Τὸν ὑπερήκουσεν ἄρα αἰσθημα οἴκτου πρὸς τὸ ἀτυχὲς θῦμα, διὰ νὰ ἐγγράψω τὸν στεναγμὸν τούτον εἰς τὸ ἐνεργητικὸν του, ἢ ἦτο ἔκφρασις ἀδημονίας διὰ τὴν ἀγγαρεῖαν τῆς μεταφορᾶς τοῦ λειψάνου του, ὅπως ἐνεργήσω τὴν ἐγγραφήν εἰς τὸ παθητικόν :

Περὶ τούτου, εἰπὼν μόνος ὁ ἐτάξων καρδίας καὶ νεφροῦς δύναται νὰ ἀποφανθῇ. Ἀλλὰ τότε ἄλλη

ἀπορία ἀνέθορον ἐν ἐμοί, διότι τὸ πᾶν ἐν τῇ ὑπάρξει μου εἶναι ἀπορία.

Διατὶ τάχα, εἶπα, ὁ Προφητᾶναξ ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ Παντοδυνάμου, ὅπως πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν μυχίων διαλογισμῶν τοῦ ἀνθρώπου ἐνεργῆ νεκροσκοπικὴν ἐξέτασιν ὄχι μόνον τῶν καρδιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν νεφρῶν :

Ἐδράζουσι λοιπὸν εἰς τοὺς νεφροὺς τὰ ψυχικὰ συναίσθηματα, καὶ αἱ ἀνθρώπινα : κακία : δὲν εἶναι παρὰ νόσοι τῶν οὐροποιητικῶν ὀργάνων : Ἀλλὰ τότε πᾶσα γνωστὴ περὶ τοῦ ἐγκλήματος θεωρία ἀνατρέπεται ἄρδην καὶ αἱ παλαιαὶ καὶ αἱ νεώτεραι : μολοδραματικά (καθὸ προερχόμενα ἐξ Ἰταλίας) κατὰ τὰς ὁποίας τὸ ἐγκλήμα δὲν εἶναι παρὰ ψυχόπαθεια ἀνήκουσα εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ψυχιάτρων : δὲν ἀπομένει δὲ πλέον, ἐσκέφθη, ἐπὶ τῆς σφαίρας τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἀφιλονείκητος, εἰμὴ μόνῃ ἡ δικαιοδοσία τῶν ἐιδικῶν ἰατρῶν τῶν νοσημάτων τῆς κύστεως καὶ τῶν οὐροποιητικῶν ὀργάνων.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς μὲ ἠλέησεν ἐν ταῖς ἀμβολίαις μου, καὶ ἡ ἀπάντησις ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἀποριῶν μου, μοι ἐδόθη σαφῆς διὰ δευτέρου βαθυτάτου στεναγμοῦ τοῦ ψυχογιοῦ, ὃν συνώδευσε μὲ τὴν ἐξῆς φράσιν, ὑπὸ τύπον αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως.

Ἄχ τὰ νεφρά μου ! Ἐὰ σπάσουν τὰ νεφρά μου ἀπὸ τὸ χαμαλήκι αὐτοῦ τοῦ ψοφημιοῦ.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

EMMANOYHΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ Κ' Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ

Εἶτανε χηρεμένος δουλευτῆς ὁ Παρασκευᾶς, μ' ἓνα κοριτσάκι καὶ τῆ γριὰ τῆ μάνα του. Τὸ ζέρω τὸ σπίτι του. Μπαίνειε στὴ μέσα του τὴν αὐλῆ, καὶ σκεπάζεται ἡ ψυχὴ σου. Μέρα δὲν ἔργεται ἐκεῖ μέσα. Πασπατεύοντας πηγαίνειε κατὰ τὴ δεξιὰ τὴν κώχη, καὶ κεῖ βρίσκεις τὴν πόρτα τοῦ μαγειριοῦ. Ἄς τὸ ποῦμε μαγειριό, γιατί ἐκεῖ καὶ γίνεταί καὶ τρώγεταί τὸ φαγαί. Ἐκεῖ κοιμοῦνται καὶ τὸ χειμῶνα, σὰν πιό ζεστά ποῦ εἶναι.

Λαμπρὸς δουλευτῆς καὶ τρυφερόκαρδος γονιὸς ὁ Παρασκευᾶς. Σηκώνουνταν τὴν αὐγὴ, καὶ πρὶ νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸν κάμπο, ἔφερνε τὴ μικρὴ του, τὴ χόρευε στὸν ἀέρα, καὶ τρίβοντας τ' ἀδρὺ του μουστάκι στὰ μάγουλά της, τὴ φιλοῦσε ἀχόρταγα. Ἐπαιρνε ὕστερα τὸ ζεμπίλι καὶ πῆγαυε στὰ χωράφια.

Τὸ βράδου σὰ γυρίζε, — ἄλλες σκηνές. Ἰσια σπίτι ποτέ του δὲν ἤρχουνταν. Ἄχ, εἶπε ὁ Παρασκευᾶς ! Στὸ καπηλειό καταστάλαζε, καὶ κεῖ τὸ κατέβαζε ἀλύπητα τὸ πιστό. Κάθουνταν ἡ καμμέν' ἡ γριὰ μὲ τὴ μικρὴ καὶ τῆς τραγουδοῦσε ἢ τῆς ἔλεγε παραμῦθια. Ὡς τις τρεῖς ὥρες (τουφεκικὲς ὥρες) περίμενε κάποτε. Ὑστερα νύσταζε τὸ μικρὸ, ἔγερνε κοντὰ στὴ μάμμη του, καὶ ἀποκοιμοῦνταν. Ἡ γριὰ τότες ἐκλωθε, καὶ ἀναστέναζε κάποτε. Ἦρχουνταν τέλος ὁ γιὸς της στοῦπι μεθυσμένος. Τοῦ ἔβγαζε ἡ γριὰ τὸ λυχνάρι, νὰ μὴ σκουντουφλήσῃ στὰ σκοτεινά, καὶ